

## Arrest

nr. 218 814 van 25 maart 2019  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en J. BRAUN  
Mont Saint-Martin 22  
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IV<sup>e</sup> KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 13 maart 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 maart 2019.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaten D. ANDRIEN en J. BRAUN, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 31 januari 2019 België is binnengekomen, diende op 5 februari 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 5 maart 2019 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker op 6 maart 2019 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 05/02/2019*

*Overdracht CGVS: 21/02/2019*

*Dit dossier betreft een situatie waarvoor artikel 57/6, §2 van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat bij voorrang een beslissing wordt genomen. Op basis van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet, werd er een versnelde procedure toegepast in dit dossier.*

*U werd op 1 maart 2019 via videoconferentie in het gesloten centrum voor illegalen te Vottem gehoord, van 14u16 tot 15u13, bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. Uw advocaat Meester Ansay loco Meester Andrien was hierbij aanwezig.*

#### *A. Feitenrelaas*

*U verklaart geboren te zijn in de hoofdstad Tunis, de Tunesische nationaliteit te bezitten en moslim te zijn. U hebt heel uw leven in Tunis gewoond, met uitzondering van de periode tussen uw 11de en uw 13de, toen u bij een tante in een andere stad woonde. U hebt nog een broer die sedert een vijftal jaar in Ancona, Italië woont, vanwege problemen met uw vader (zie infra). Uw moeder is een tiental maanden overleden aan de gevolgen van een hartaanval.*

*Van kleins af aan werden u en de overige familieleden geslagen door uw vader die sedert een twintigtal jaar steeds weer in de gevangenis terecht komt. U stelt dat uw vader uiterst gewelddadig is. Een tweetal jaar geleden hebt u klacht tegen uw vader neergelegd, doch de politie zou in deze niets hebben ondernomen omdat ze vrienden van uw vader waren. Behalve deze ene poging hebt u geen andere initiatieven ontplooid om bescherming tegen uw vader te zoeken. Ook uw grootmoeder zou ooit tevergeefs klacht hebben proberen indienen.*

*Sinds het overlijden van uw moeder heeft uw vader kortstondige relaties, hij bracht deze vrouwen mee naar huis doch wilde niet dat u deze zou zien. Jullie kregen dan ruzie en uw vader zette u dan op straat waar u de nacht dan diende door te brengen. U stelt dat het voor u niet mogelijk is elders in Tunis te gaan wonen, u hebt er niemand en bovendien zal uw vader u zoeken en u slaan. Daarenboven zal uw vader u bedreigen wanneer u het huis verlaat en ook vrienden die u eventueel onderdak zouden bieden, zouden voor hem niet veilig zijn.*

*Omdat u de situatie niet meer aankon, hebt u een vijftal maanden geleden illegaal het land verlaten en bent u naar Sicilië getrokken waar u een drietal dagen verbleef, alvorens naar Ancona verder te reizen waar u familie hebt wonen en u bleef hier zo'n anderhalve maand alvorens naar Luca te gaan waar uw oom werk voor u probeerde te vinden. Toen dit niet lukte hebt u twee maanden later het land verlaten en bent u naar België gekomen, u hebt hier een oom en tante wonen. Uw uiteindelijke doel was Zweden, doch op 2 februari 2019 werd u gecontroleerd door de Belgische autoriteiten en werd er vastgesteld dat u hier illegaal was waarna u naar het gesloten centrum werd overgebracht teneinde u te identificeren en van het Belgisch grondgebied te verwijderen. Op 5 februari 2019 diende u hier een verzoek om internationale bescherming in. U stelt tijdens uw onderhoud met de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een document te hebben getoond waarin uw vader aangeeft dat hij u niet meer thuis wil zien.*

#### *B. Motivering*

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.*

*Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

*U werd op 1 maart 2019 opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud in het kader van een versnelde procedure. Het feit dat u slechts een verzoek indiende om de uitvoering van een eerdere of op handen zijnde beslissing die zou leiden tot uw teruggrijping of verwijdering, uit te stellen of te verijdelen, was tot dan toe een vaststaand feit en rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek tijdens deze fase van de procedure.*

*Er dient na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat de door u aangehaalde asielmotieven geen verband houden met de Vluchtelingenconventie en wel om volgende redenen.*

*Zo stelt u het land te hebben verlaten omdat u van kindsbeen af problemen had met uw vader, deze stelde zich gewelddadig op ten overstaan van zijn gezin, en de problemen escaleerden daar hij sinds het overlijden van uw moeder vrouwen mee naar huis bracht van wie hij niet wilde dat u deze zag waardoor hij u op straat zette (CGVS p.2-3).*

*Er dient te worden vastgesteld dat u zich louter beroept op persoonlijke motieven en hieruit kan niet worden geconcludeerd dat u een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren ten gevolge van uw ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging.*

*Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval u zou terugkeren naar Tunesië en wel om volgende redenen. Zo geeft u expliciet aan nooit problemen met uw autoriteiten te hebben ondervonden (CGVS p.2). U stelt weliswaar dat u een tweetal jaar geleden één keer klacht hebt proberen neerleggen tegen uw vader, doch de politie zou in dezer niet zijn opgetreden daar het vrienden van uw vader waren (CGVS p.4). Dient in dit kader te worden opgemerkt dat u geen enkele andere poging hebt ondernomen om de autoriteiten ter hulp te roepen. Gezien u zelf stelt dat uw vader de voorbije twintig jaar verschillende keren in de gevangenis is terechtgekomen kan er van worden uitgegaan dat niet het hele gerechtelijk apparaat bevriend was met uw vader en kan er toch van u verwacht worden het niet te laten bij deze ene poging (CGVS p.2-3). Bovendien hebt u ook nooit geprobeerd elders hulp te zoeken, noch hebt u geïnformeerd naar organisaties die u in dezer zouden kunnen bijstaan. U naar de reden hiervoor gepeild, stelt u dat ook de moeder van uw vader bakzeil haalde toen ze probeerde klacht neer te leggen en stelt u dat wanneer organisaties u zouden helpen, uw vader u toch zou zoeken en zich ten aanzien van u nog agressiever zou opstellen mocht hij u vinden (CGVS p.4). Het hoeft geen betoog dat deze door u aangereikte redenen geen afdoende verschuiving bieden voor uw toch wel zeer gelaten houding. U gevraagd of het voor u niet mogelijk was elders in de stad Tunis of in Tunesië te gaan wonen om zo aan de conflictueuze situatie met uw vader een einde te maken, antwoordt u dat u daar niemand heeft en uw vader u bedreigd heeft en u zal zoeken. U stelt dat hij wil dat u blijft zodat hij u kan slaan (CGVS p.4). Het CGVS herhaalt zich wanneer het stelt dat dit andermaal geen afdoende verschuiving biedt voor uw toch wel zeer gelaten houding. Moest u effectief dusdanig te lijden hebben onder uw vader zoals u wil laten uitschijnen, is er geen enkele reden waarom u zich niet elders in uw stad of land zou proberen te vestigen. Het feit dat uw vader u zou zoeken is niet meer dan een loze bewering. Daarenboven is het ook niet logisch dat uw vader enerzijds niet zou willen dat u de vrouwen die hij mee naar huis nam zou zien en u op straat zette, en anderzijds niet zou willen dat u het huis verliet. Dit klemt des te meer daar u op het einde van het onderhoud zelfs stelde dat uw vader niet meer wilde dat u nog naar huis zou terugkomen en dit in een document zou hebben vastgelegd (CGVS p.5). Gezien het geheel van bovenstaande observaties hebt u totaal niet aannemelijk gemaakt dat u zich niet kon onttrekken aan het gewelddadige gedrag van uw vader.*

*Daarenboven wordt de ernst van de door u beweerde vrees ondermijnd door het gegeven dat u nagelaten hebt in Italië, waar u toch enkele maanden hebt verbleven, internationale bescherming aan te vragen. U naar de reden hiervoor gepeild, komt u niet verder dan zwak te stellen 'dat u daar geen idee over had' (CGVS p.3). Ook deze uitleg kan niet overtuigen, moest u een dermate vrees koesteren, dan kan er toch van u verwacht worden zich te informeren naar de mogelijkheden tot bescherming, temeer u daar een tijd bij familie hebt verbleven die u in dezer zouden kunnen bijstaan of, moest u hen niet over alles op de hoogte willen brengen, u op zijn minst wat informatie hieromtrent zouden kunnen verschaffen.*

*Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.*

### *C. Conclusie*

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.*

*Ik vestig uw aandacht op het feit dat het beroep tegen deze beslissing overeenkomstig artikel 39/57, §1, 2e lid, 2° van de Vreemdelingenwet binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing dient te worden ingediend."*

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

### 2.1. Verzoeker voert aan als volgt:

*“Manifeste appreciatiefout en schending van artikel 1 van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953; van artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; van artikel 16 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS; van artikel 4 van richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming ; van artikel 8.2 van richtlijn 2005/85/CE van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus; van het algemene rechtsbeginsel inzake de bewijslast, afgeleid uit artikel 1315 van het Burgerlijk Wetboek en artikel 870 van het Gerechtelijk Wetboek; van het algemene beginsel van goed bestuur; en van artikelen 197, 198, 199 en 203 van de Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status (Genève, 1979).*

[citaat artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet]

*Volgens deze bepaling moet er, rekening houdend met het specifieke profiel van verzoeker, een grondige analyse uitgevoerd worden van de relevante informatie die door verzoeker werd voorgelegd. Dit werd in casu niet correct gedaan. De verwerende partij begaat hier een manifeste appreciatiefout door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoeker te weerhouden (Raad van state, arrest 104.820 van 18 maart 2002) en een gedeeltelijke analyse van de relevante feiten.*

*In voorkomend geval, miskent het CGVS de notie van vluchteling (artikel 48/3) en die van subsidiaire bescherming (artikel 48/4); tevens is de motivatie van de bestreden beslissing onvoldoende door telkens de meest nadelige interpretatie voor de verzoeker te weerhouden (Raad van State, nr. 104.820 van 18 maart 2002).*

- *Aangaande het ontbreken van ondertekening van het verslag van het persoonlijk onderhoud*

*Het verslag van het persoonlijk onderhoud van het CGVS bevat uiteindelijk noch de identiteit, noch de handtekening van de protection officer, hetgeen een wezenlijke formaliteit vormt (voorgeschreven door artikel 16 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS), bij gebreke waarvan dit document geen enkele bewijskracht kan hebben met betrekking tot de inhoud ervan, zodat Uw Raad niet in staat is om de realiteit van de verklaringen van verzoeker te verifiëren (RvS, 11e kamer, 2 augustus 2005, nr 148. 008, Nikabou).*

- *Aangaande het gebrek aan motivering van de bestreden beslissing*

[citaat artikel 48/5, §§ 1 en 2 van de Vreemdelingenwet]

*In andere woorden, om het artikel 48/5 te kunnen invoeren, moeten de autoriteiten in het land van herkomst van verzoeker effectief zijn. Zie ook in deze zin de intentie van de wetgever (DOC 51 2478/01, pp. 87 et 88):*

*« Paragraaf 1 bevestigt, conform artikel 6 van de richtlijn 2004/83/EG, de gangbare praktijk dat de vrees voor vervolging of blootstelling aan ernstige schade ook gegrond kan zijn wanneer het gevaar ervan niet enkel uitgaat van de staat, maar ook van partijen of organisaties die de staat beheersen of van niet-overheidsactoren wanneer de staat geen daadwerkelijke bescherming kan of wil bieden. De bron van de vervolging of de ernstige schade doet niet ter zake. Nagegaan moet worden of een verzoeker in het land van herkomst daadwerkelijke bescherming kan invoeren tegen de schade of de dreigende schade. Indien de vervolging of de andere ernstige schade uitgaat van de staat is de betrokken vrees gegrond omdat er de facto in het land van herkomst geen concrete mogelijkheid bestaat om bescherming in te roepen. Indien het gevaar uitgaat van niet- overheidsactoren is deze vrees enkel gegrond indien de staat niet bereid of in feite niet in staat is bescherming te bieden tegen een dergelijk gevaar.*

*In paragraaf 2 wordt nader ingegaan op de vraag wie bescherming kan bieden en aan welke voorwaarden die moet voldoen, conform artikel 7 van de richtlijn 2004/ 83/EG. Er moet worden gezorgd voor een stelsel van binnenlandse bescherming en voor regelingen op het gebied van de opsporing, vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging inhouden of tot ernstige schade leiden.*

Het gaat hierbij om de vraag of een dergelijk stelsel als geheel een adequate en toegankelijke bescherming biedt aan alle leden van de bevolking. Voorwaarde voor een daadwerkelijke bescherming is dat de staat het stelsel moet kunnen en willen toepassen op zodanige wijze dat het gevaar van vervolging of andere ernstige schade in feite minimaal is. In de eerste fase van deze beoordeling, waarbij moet worden uitgemaakt of de betrokken staat passende maatregelen heeft genomen of waarschijnlijk zal nemen om het toebrengen van schade te verhinderen, moeten de lidstaten rekening houden met de volgende factoren: de algemene omstandigheden in het land van herkomst; de medeplichtigheid van de staat wat betreft het toebrengen van de desbetreffende schade' het karakter van het beleid dat de staat ten aanzien van deze problematiek voert, is er een strafrecht van kracht waarbij gewelddadige aanvallen van vervolgers in overeenstemming met de ernst van hun misdrijven worden bestraft? de invloed die vermeende vervolgers hebben op functionarissen van de staat, zijn de officiële maatregelen doeltreffend of worden zij slechts voor de vorm genomen? zijn de strafvervolgingsinstanties bereid overtreders op te sporen, te vervolgen en te bestraffen? is de passiviteit van de staat systematisch?

is er sprake van weigering van diensten door de staat?

treft de staat maatregelen om het toebrengen van schade te voorkomen? In de tweede fase van deze beoordeling, waarin moet worden uitgemaakt of de verzoeker voldoende toegang heeft tot bescherming van staatswege, dient rekening gehouden met de volgende factoren:

door de verzoeker ingediende bewijsmiddelen dat de vermeende vervolgers in feite niet onder gezag staan van de staat;

de kwaliteit van de bescherming die de verzoeker eventueel geniet, waarbij moet worden bedacht dat de verzoekers als groep rechtsbescherming niet mag worden ontzegd;

eventuele pogingen van de verzoeker om bescherming te verkrijgen van functionarissen van de staat en de reactie van de staat hierop ».

Ten eerste voorziet artikel 48/5 §2 van de Vreemdelingenwet in twee controlefasen om te concluderen dat bescherming van de nationale autoriteiten kan worden verkregen: ten eerste is er een doeltreffend rechtsstelsel en nemen de autoriteiten in het algemeen redelijke maatregelen om vervolging en ernstige schade te voorkomen? Ten tweede indien de eerste vraag bevestigend kan worden beantwoord, heeft de asielzoeker dan toegang daartoe?

In het onderhavige geval, in strijd met artikel 48/5 §2, slaat de beslissing van het CGVS de eerste stap over en doet het niet de moeite om na te gaan of de Tunesische Staat redelijke maatregelen heeft genomen om kinderen slachtoffers van huiselijk geweld te beschermen (in deze zin RvS - arrest nr.212.196 van 23 maart 2011).

Ten tweede bepaalt artikel 48/5 dat rekening moet worden gehouden met de Europese regelgeving.

Volgens artikelen 197, 198 en 199 van the handbook on procédures (Establishing the Facts):« The requirement of evidence should thus not be too strictly applied in view of the difficulty of proof inherent in the special situation in which an applicant for refugee status finds himself ».

Volgens artikel 4 van richtlijn 2004/83/CE: « 1.(...)De lidstaat heeft tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen».

Volgens artikel 8.2 van richtlijn 2005/85/CE : « 2. De lidstaten zien erop toe dat de beslissingen van de beslissingsautoriteit zijn gebaseerd op een deugdelijk onderzoek. Daartoe zorgen de lidstaten ervoor dat: (. .)b) er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals informatie van de UNHCR, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van asielzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis, en dat het personeel dat de asielverzoeken behandelt en daarover beslist, over deze informatie kan beschikken (...)».

Bovendien kan uit de regels betreffende de bewijslast, afgeleid uit artikel 1315 van het Burgerlijk Wetboek en artikel 870 van het Gerechtelijk Wetboek, worden afgeleid dat wanneer de verzoeker een bevestiging maakt die niet door de verwerende partij wordt tegengesproken, de realiteit van die bevestiging niet in twijfel wordt getrokken; de rechtspraak van Uw Raad spreekt zich in deze zin (arresten nr 142.578 van 23 maart 2005, nr 142.159 van 15 maart 2005, nr 124.069 van 9 oktober 2003, nr 106.542 van 14 maart 2002, nr 64.940 van 4 maart 1997...). In casu betwist het CGVS niet dat Meneer A. reeds een klacht tegen zijn vader heeft ingediend.

Ten slotte volgt uit dezelfde regels dat het bewijs van een negatief feit niet met dezelfde strengheid moet worden geleverd als het bewijs van een positief feit (Cass., 16 december 2004, 2006, p.1168 ; RvS, 23 december 1983, R.A.C.E., 1983, p.2436 ; Luik (20ekamer), 11 oktober2007, 2010, pp.734 à 739).

In casu wordt in de beslissing van het CGVS niet verwezen naar bronnen waarin de mogelijkheid van bescherming door de nationale autoriteiten positief worden aangetoond. Het CGVS heeft dus geen passend onderzoek verricht naar de mogelijkheid van interne bescherming van het hoofd van verzoeker, en baseert zich uitsluitend op de mondelinge verklaringen van verzoeker om over deze kwestie, die de hoeksteen van de bestreden beslissing vormt, te beslissen.

De bestreden beslissing, waarbij alleen aan verzoeker een negatief bewijs van de onmogelijkheid van interne bescherming wordt toegeschreven, schendt het algemene rechtsbeginsel van de bewijslast dat uit de in het midden genoemde bepalingen voortvloeit.

In die zin heeft de Raad van State reeds aanvaard dat het CGVS (en Uw Raad) concrete had moeten aangeven bij welke instantie de verzoeker effectieve bescherming zou hebben verkregen (RvS, arrest van 6 november 1996, RDE 1996, p.759 ; arrest nr 93.560 van 27 februari 2001).

- Aangaande het gebrek aan bescherming van de Tunesische autoriteiten

De verwerende partij verwijt aan verzoeker dat hij slechts één klacht tegen zijn vader heeft ingediend. Volgens het CGRA moest hij de Tunesische autoriteiten meermaals om hulp vragen (bestreden beslissingen, p.2).

[citaat RvV 11 oktober 2018, nr. 210.826]

In casu is het gemakkelijk te begrijpen waarom verzoeker de Tunesische autoriteiten niet vertrouwt. Meneer A. had al eens een klacht ingediend om het gewelddadig gedrag van zijn vader aan de kaak te stellen. Ook zijn grootmoeder probeerde een aantal klachten in te dienen, zonder resultaat. De politie heeft geen stappen ondernomen om ervoor te zorgen dat na deze klachten een onderzoek werd ingesteld. Zijn vader zou dus nooit vervolgd zijn. Elke procedure zou dus ondoeltreffend zijn geweest, zodat verzoeker er niet van kan worden beschuldigd dat hij een tweede klacht niet heeft ingediend.

Bovendien gelet op de beschikbare informatie dienaangaande, moet ervan worden uitgegaan dat de Tunesische autoriteiten om verschillende redenen niet in staat zijn om verzoeker doeltreffend te beschermen.

In Tunesië is kindermishandeling niet abnormaal : « With physical violence deeply entrenched as a means of punishment in Tunisian society, despite the recent ban through legislation, it is still quite common. Deeply-rooted mentalities are proving difficult to change. Physical violence, although now an exception, is still present in both the home and the school environment and remains a problem in Tunisia » (Humanium, « Children of Tunisia - main problems faced by children in Tunisia » (beschikbaar op <https://www.humanium.org/en/tunisia/>) (stuk 3)). In dit verband blijkt uit le Rapport du Groupe de travail sur l'examen périodique universel van 11 juli 2017 van de Mensenrechtstraad dat Tunesië zich meer moet inspannen voor de bescherming van kinderen en een onafhankelijk mechanisme in het leven moet roepen om toezicht te houden op de rechten van het kind, teneinde schendingen van wetten en regels te voorkomen (Mensenrechtstraad, « Rapport du Groupe de travail sur l'Examen périodique universel », 11 juli 2017, §125.173 (beschikbaar op <http://www.refworld.org/docid/59b927af4>) (stuk 4)).

In het algemeen is straffeloosheid in deze staat wijdverbreid : « In a new report released today, the ICJ called on the Tunisian authorities to adopt comprehensive legal and police reforms as well as practical measures to fully guarantee effective remedy and réparation for victims of human rights violations. The ICJ report Illusory Justice, Prevailing Impunity highlights how, five years after the toppling of former Président Ben Ali, legal and practical obstacles continue to undermine victims' right to a remedy and réparation. "Despite the adoption of some reforms and transitional justice measures, such as the establishment of the Truth and Dignity Commission, to date the legal system has failed to deliver the truth and justice that victims have been tirelessly seeking," said Théo Boutruche, Legal Adviser at ICJ's Middle East and North Africa Programme. While several cases have been brought before Tunisian courts, in particular military courts, these proceedings in themselves do not fulfil Tunisia's obligations to fully investigate and prosecute crimes under international and national law, establish the truth about violations, and ensure remedy and réparation for victims, the ICJ says » (Advocates for Justice and Human Rights, « New report, documentary: illusory justice, prevailing impunity in Tunisia », 13 mei 2016 (<https://www.ici.org/tunisia-illusory-justice-prevailing-impunity/>) (stuk 5)). De Tunesische autoriteiten hebben bij vele gevallen zonder reden de zaken zonder gevolg te sluiten en geen klachten van slachtoffers van mishandeling te registreren:

- Info Migrants, « Racist Acts in Tunisia : 'Some police officers don't even file complaints' », 3 september 2018 (<https://www.infomigrants.net/en/post/11664/racist-acts-in-tunisia-some-police-officers-don-t-even-file-complaints>) (stuk 6): « The attacks on three Ivorians in Tunis on Thursday, August 23 have relaunched the controversy over racism in Tunisia. Blacks in the country suffer daily insults and bullying ».

1538 Méditerranée, « En Tunisie, de la plainte au tribunal, le parcours du combattant des femmes victimes de violence », 18 mei 2017 (beschikbaar op <https://www.1538mediterranee.com/2017/Q5/18/en-tunisie-de-la-plainte-au-tribunal-le-parcours-du-combattant-des-femmes-victimes-de-violences/>) (stuk 7): « Malgré la pénalisation de la violence conjugale, les Tunisiennes doivent faire face aux craintes de la société et au manque de moyens des associations. (...) ».

En Tunisie, la violence conjugale est un délit puni de 2 à 5 ans de prison selon la gravité des blessures physiques infligées. (...) Les obstacles ne se limitent pas au cercle familial. Au poste de police, l'accueil n'est pas celui que l'on pourrait imaginer pour une victime de quelque crime que ce soit. « Le plus souvent on lui dit : "Rentre chez toi, tu vas emprisonner ton mari, ce n'est pas normal" », raconte Hayet Jazzar. Pour Ahlem Belhaj, ce comportement fréquent chez les policiers est le symptôme d'une société où les femmes ne sont pas considérées comme des individus mais plutôt comme un élément de la famille. « Son statut de citoyenne n'est rien à côté de son statut d'épouse, de fille, ou de soeur. La cohésion familiale passe au-dessus des droits des femmes, résume-t-elle. La police n'est pas synonyme de sécurité et de justice. Au contraire, la police est également le maillon d'une chaîne de menaces ».

U.S. Embassy in Tunisia, « Country Reports on Human Rights Practices for 2017 - Tunisia » (beschikbaar op : <https://tnusembassv.gov/countrv-reports-on-human-rights-practices-for-2017-tunisia/>) (stuk 8): « The government's primary agency to investigate human rights violations and combat threats to human rights is the Ministry of Justice. Human rights organizations contended, however, that the ministry failed to pursue or investigate adequately alleged human rights violations ».

- Z Infos 974, « Leur mère serait séquestrée en Tunisie : L'affaire classée sans suite », 25 september 2016 (<https://www.zinfos974.cQm/Leur-mere-serait-sequestree-en-Tunisie-L-affaire-classee-sans-suite-a-105580.html>) (stuk 9): « Alors qu'ils s'étaient rendus mardi à la gendarmerie pour déposer plainte, affirmant que leur mère serait retenue de force en Tunisie par son mari violent, le Parquet a décidé vendredi de classer l'affaire sans suite, en raison du manque d'éléments pour entamer une action judiciaire ».

Bovendien is het voor burgers niet mogelijk om een klacht in te dienen over het gedrag van de politie, op straffe van veroordeling voor het beledigen van een politieagent : « Tunisians who complain or question police conduct may find themselves facing retaliatory charges of insulting the police (...). The people who allégé abuse find themselves facing charges of "insulting a public officer during the performance of his duties, " punishable by up to one year in prison, under article 125 of the Pénal Code. (...) "Tunisian authorities are using the accusation of insulting the police to intimidate citizens who dare to complain about police behavior," said Amna Guellali, Tunisia director at Human Rights Watch. "Tunisia's nascent democracy needs to encourage well-founded complaints of police misconduct, not punish them"» (Human Rights Watch, « Tunisia: From Victims to Accused - Offense of 'Insulting the Police' Used as a Retaliation Against Citizens », 4 juli 2017 (<https://www.hrw.org/news/2017/07/04/tunisia-victims-accused>) (stuk 10)).

Daarnaast is het algemeen bekend dat Tunesië een Staat is waar corruptie woedt. Inderdaad bevestigen verschillende krantartikelen en verslagen het feit dat corruptie wijdverbreid in Tunesië is:

- Jeune Afrique, « Chawki Tabib : Le coût de la corruption en Tunisie est estimé à 54% du PIB », 25 september 2018 (beschikbaar op <https://www.ieuneafrique.com/63316Q/politique/chawki-tabib-le-cout-de-la-corruption-en-tunisie-est-estime-a-54-du-pib/>) (stuk 11): « Chawki Tabib, premier responsable de l'Instance nationale de lutte contre la corruption depuis janvier 2016, devrait passer le témoin en novembre à une Instance de bonne gouvernance et de lutte contre corruption. Il dresse pour Jeune Afrique le bilan des efforts réalisés sous son mandat, avec 12 000 dossiers « dépoussiérés » (dont 96 ont été transmis à la justice en 2016, et 246 en 2017) par une équipe passée de 16 à 142 fonctionnaires (de 4 à 40 enquêteurs), pour un budget porté à 5,11 millions de dinars (1,57 million d'euros) en 2018.

Malgré ces progrès, le chef de la lutte anti-corruption exprime ses craintes. Non candidat à sa propre succession, il appelle notamment à plus d'indépendance du nouvel organe, considérant le cadre qui l'organise contraire « à la lettre et l'esprit » de la Constitution.

Jeune Afrique : Vous avez déclaré que la démocratie est menacée en Tunisie, et qu'un retour à la case départ restait envisageable. La corruption fait-elle partie des pratiques qui résistent aux réformes ?

Chawki Tabib : Ma crainte repose sur un constat hélas amer : les lobbys de la corruption ayant profité de la faiblesse de l'État et de l'instabilité politique se sont encore renforcés, alors qu'ils auraient dû au contraire reculer. (...)

Dans quels secteurs la corruption est-elle encore la plus présente, et quel est son coût ? Malheureusement, aucun secteur n'est épargné. Outre la petite corruption que l'on retrouve partout, le phénomène est aussi très répandu dans les marchés publics, le recrutement dans la fonction publique, les autorisations administratives. Nous avons ainsi beaucoup travaillé à créer des « îlots d'intégrité » dans le secteur de la santé, des douanes et les collectivités locales ».

International Crisis Group, « La transition bloquée : corruption et regionalism en Tunisie », Rapport Moyen-Orient et Afrique du Nord n°177, 10 mei 2017 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5913029f4.html>) (stuk 12): « Si la communauté internationale ne tarit pas d'éloges à l'égard de la Tunisie et qu'un calme relatif y prévaut malgré le contexte mondial et régional peu encourageant, le sentiment que la scène politique est de plus en plus opaque et que le pays est au pied du mur se répand. 1 Beaucoup de Tunisiens considèrent que la corruption, entendue comme l'abus d'une position publique à des fins privées, gangrène la classe politique et l'administration.

*Une frange croissante de la population, encouragée par le discours de certains médias, place ses espoirs dans une reprise en main autoritaire qui empêcherait l'Etat de se déliter ».*

*Business anti-corruption portai, « Tunisia Corruption Report », juli 2017 (beschikbaar op <https://www.business-anti-corruption.com/country-profiles/tunisia/>) (stuk 13): "The judiciary in Tunisia is criticized for a lack of independence, a lax prosecutorial environment and corruption (HRR 2016; WJP 2016). Companies perceive that irregular payments are frequently made to obtain favorable judgments (GCR 2015- 2016). Public perception of the judiciary has been improving; only one in eight households consider the judiciary to be corrupt (GCB 2015). The 2014 constitution provides for judicial independence, but in practice the government continues to assert influence over court cases (BTI 2016). Notwithstanding, the judiciary is highly professionalized (BTI 2016). (...)*

*The police are ranked among the most corrupt institutions in Tunisia (GCB 2015). One in four people in Tunisia consider the police to be corrupt, yet a very low number report to have paid a bribe (GCB 2015). Investigations into police corruption and abuse by government authorities lack transparency (HRR 2016). Companies are not completely convinced by the reliability of Tunisian police forces to protect them from crime and to uphold law and order (GCR 2016-2017)".*

*Human Rights Watch, « One step forward, one step back in Tunisia », 15 september 2017 (beschikbaar op <https://www.hrw.org/news/2017/09/15/one-step-forward-one-step-back-tunisia>) (stuk 14): "Parliament adopted Law 49 on "reconciliation in the administrative field" by a vote of 117 votes to nine, with one abstention. The law offers blanket impunity for those civil servants implicated in corruption and embezzlement of public funds but who did not benefit personally. The law terminates any ongoing prosecutions and trials against these accused, and preempts any future trials for such acts.*

*A much more sweeping draft law to amnesty crimes of corruption, promoted by President Beji Caid Essebsi, was first introduced in Parliament in July 2015. Public uproar stalled the law, until this month when parties in the governing coalition pushed forward a new version that removed as candidates for amnesty business people accused of corruption. The law would undermine all accountability efforts initiated by the judiciary and a truth commission to investigate and prosecute systematic plunder of state funds under the former régime".*

*Carnegie Europe, « Corruption, Not Terrorism, is Tunisia's Biggest Threat », 8 december 2017 (beschikbaar op [europe/74952](https://www.carnegieeurope.org/74952)^*

*(stuk 15): "The 'democratization of corruption' is putting Tunisia's transition at risk, affecting every level of the country's economic, political, and security systems. (...) However, the country's transition is not complete. Despite a growing divide between the Tunisian people and their government, there is one issue on which everyone can agree: the need to fight corruption".*

*Report of the Spécial Rapporteur on the independence of judges and lawyers on her mission to Tunisia, 26 mei 2015 (beschikbaar op <https://documents-dds-ny.un.org/doc/UNDQC/GEN/G15/104/14/PPF/G1510414.pdf?OpenElement>) (stuk 16): "24. The Spécial Rapporteur heard numerous complaints from both judges and lawyers about the lack of individual independence of judges, and was told that the most important priority was to combat judicial corruption".*  
*In het licht van al deze elementen en rekening houdend met de bijzondere situatie van verzoeker, moet worden opgemerkt dat hij niet in staat was en nog steeds niet in staat is om effectief door zijn autoriteiten te worden beschermd.*

*• Aangaande het ontbreken van een verzoek om internationale bescherming dat in Italië is ingediend*  
*Het CGVS verwijt verzoeker dat hij tijdens zijn verblijf in Italië geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend (bestreden beslissing, p.2). Er moet echter rekening mee worden gehouden dat Meneer A. een jongeman is die geen opleiding heeft genoten. Door problemen met zijn vader moest hij stoppen met school toen hij in het eerste jaar van de middelbare school zat (CGVS, p. 2). Hij heeft nog nooit eerder gewerkt (CGVS, p.3). Hij dacht eenvoudigweg dat het mogelijk was om alleen door middel van een huwelijk of werk een verblijfsvergunning te hebben.*

*Daarnaast onder voorbehoud van de eventuele toepassing van een uitsluitingsclausule komt de vraag waarover in de fase van het onderzoek naar de vraag of iemand in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus moet worden beslist, er uiteindelijk op neer of de asielzoeker al dan niet redenen heeft om te vrezen voor vervolging op een van de in het Verdrag van Genève genoemde gronden; als het onderzoek naar de geloofwaardigheid dat gewoonlijk wordt uitgevoerd, in de regel een noodzakelijke stap is om deze vraag te beantwoorden, mag deze stap de vraag zelf niet verhullen.*

*Uw Raad beoordeelde tevens meermaals dat het risico objectief primeerde op de soms onduidelijkere verklaringen over bepaalde aspecten van een relaas: « dans les cas où un doute existe sur la réalité de certains faits ou la sincérité du demandeur, l'énoncé de ce doute ne dispense pas de s'interroger in fine sur l'existence d'une crainte d'être persécuté qui pourrait être établie à suffisance, nonobstant ce doute, par les éléments de la cause qui sont, par ailleurs, tenus pour certains » (RvV, nr. 43080 van 6 mei 2010).*



- Aangaande het feit dat de vader van verzoeker zal proberen hem te vinden in geval van terugkeer naar Tunesië

*In tegenstelling tot wat het CGVS beweert (bestreden beslissing, p.2), is het aannemelijk dat de vader van Meneer A. zal proberen hem te vinden als hij terugkeert naar Tunesië. De vader van Meneer A. heeft een bijzonder gevaarlijk profiel: hij heeft zijn kinderen van jongs af aan geslagen (waardoor zijn kinderen gedwongen werden het land te ontvluchten) en is herhaaldelijk veroordeeld. Niets kan hem ervan weerhouden zijn kinderen pijn te doen.*

*Bovendien is het feit dat de vader van Meneer A. hem eruit heeft geschopt en hem vervolgens heeft verboden het huis te verlaten, niet onverenigbaar. Deze gevaarlijke persoon gedraagt zich op een irrationele en veranderende manier. Hij kan heel goed alleen willen zijn met een vrouw en dan eisen dat zijn zoon terugkomt om hem in elkaar te slaan.*

*Bovendien bepaalt the Handbook on Procedure, paragraaf 203 dat : « En appliquant ces dispositions, le principe du bénéfice du doute devrait être accordé dans le cas d'un demandeur d'asile généralement crédible. Les exigences de preuve doivent être appliquées de manière équilibrée, avec la souplesse nécessaire pour tenir compte du caractère spécifique des demandeurs d'asile qui (du fait des circonstances de leur fuite) sont souvent incapables de satisfaire aux normes de preuve habituelles ». Als gevolg daarvan moeten de vestigingen als voldoende genomen worden, twijfel genietend van verzoekers. Uw Raad verwijst trouwens regelmatig naar dit beginsel in haar arresten om te besluiten tót de geloofwaardigheid van een relaas (vb. RW, nr. 28 972 van 23 juni 2009 ; RW, nr. 18.937 van 20 november 2008, RW nr. 27.489 van 19 mei 2009).*

[citaat artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet]

*Deze bepaling bepaalt dat het voordeel van de twijfel kan worden toegekend aan verzoeker die bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet met bewijsstukken staven, indien ze aan vijf voorwaarden voldoen, wat hier het geval is. Inderdaad is er geen sprake van inconsistentie of tegenstrijdigheid in het relaas van Meneer A. Het CGVS trekt de geloofwaardigheid van zijn verhaal niet in twijfel. Publieke en objectieve bronnen bevestigen zijn verklaringen. Ten slotte diende de verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming in zodra hij in België aankwam. Gezien al deze elementen moet het voordeel van de twijfel aan verzoeker worden toegekend.”*

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem geschonden geachte bepalingen toont op zich niet aan dat verzoeker een nood heeft aan internationale bescherming.

2.3. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, bevatten de notities van het persoonlijk onderhoud de initialen en de handtekening van de *protection officer*. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd dat deze formaliteit voorgeschreven door artikel 16 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal niet zou zijn nageleefd (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 1 en 6).

2.4. Wat de weigering van de vluchtelingenstatus betreft, volstaat een verwijzing naar algemene informatie over het land van herkomst niet om het asielaanvraag in hoofde van verzoeker aannemelijk te maken.

Verzoeker verklaart enerzijds expliciet nooit problemen met de autoriteiten te hebben ondervonden (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 2). Hij beschikte over een Tunesisch paspoort met een Frans visum en een identiteitskaart, maar verklaarde deze te hebben achtergelaten in Tunis (DVZ-verklaring, stuk 10, p. 9-10). Hij stelt dat hij een tweetal jaar geleden één keer klacht heeft proberen neerleggen tegen zijn vader, net als zijn moeder vroeger, maar de politie zou niet zijn opgetreden daar het vrienden van zijn vader zijn (*Ibid.*, p. 4). Verzoeker legt anderzijds geen enkel document of stuk neer ter staving van zijn vader zijn crimineel verleden en de pogingen die de familie al heeft ondernomen om hem aan te geven bij de politie.

Dit is overigens volstrekt ongeloofwaardig aangezien verzoeker zelf stelt dat zijn vader de voorbije twintig jaar verschillende keren in de gevangenis is terechtgekomen. Er wordt enerzijds vanuit gegaan dat niet het hele gerechtelijk apparaat bevriend was met verzoekers vader en anderzijds moet er toch enige documentatie bestaan van de tussenkomsten van politie en justitie die optreden tegen verzoekers vader in gerechtelijke procedures (*Ibid.*, p. 2-4). Aan verzoekers familiale problemen wordt dan ook geen geloof gehecht.

Daarenboven wordt de ernst van voorgehouden problemen ondermijnd door het gegeven dat verzoeker nagelaten heeft in Italië, waar hij meerdere maanden heeft verbleven, internationale bescherming aan te vragen. Verzoeker komt niet verder dan te stellen dat hij daar geen idee over had (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 6, p. 3), een toelichting die hij herhaalt in het verzoekschrift. Indien verzoeker een dermate vrees koesterde of risico liep, dan kan er verwacht worden zich te informeren naar de mogelijkheden tot bescherming wanneer hij naar Europa trekt, temeer verzoeker daar een tijd bij familie heeft verbleven die hem kan bijstaan of, moest hij hen niet over alles op de hoogte willen brengen, hem op zijn minst wat informatie hieromtrent zouden kunnen verschaffen.

Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over zijn familiale problemen, namelijk dat zijn vader enerzijds niet zou willen dat verzoeker de vrouwen die zijn vader mee naar huis nam zou zien en verzoeker op straat zette, en anderzijds niet zou willen dat verzoeker het huis verliet. Dit klemt des te meer daar verzoeker op het einde van het persoonlijk onderhoud zelfs stelde dat zijn vader niet meer wilde dat verzoeker nog naar huis zou terugkomen (*Ibid.*, p. 5).

Gezien het geheel van bovenstaande observaties maakt verzoeker, ten overvloede, niet aannemelijk dat hij zich niet zou kunnen onttrekken aan het gewelddadige gedrag van zijn vader. Verder gaat verzoeker in op het gebrek aan bescherming, maar dit betreft een overtollig motief, aangezien de door hem aangehaalde problemen niet kunnen worden gekwalificeerd als vervolging, dan wel ernstige schade, omdat aan verzoekers familiale problemen geen geloof wordt gehecht.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit een ongeloofwaardig relaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. De Raad merkt op dat het dossier geen elementen bevat die wijzen op een dergelijk risico.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Tunesië een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.6. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen.

Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

**Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig maart tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP